

Imnurile Domnului cântate pe un pământ străin

Sabat după-amiază

De memorat: Psalmii 137:4

„Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?”

Nu trebuie să săpăm adânc în cartea Psalmii pentru a descoperi că psalmii sunt roștiți într-o lume imperfectă, o lume a păcatului, a răului, a suferinței și a morții. Lumea stabilă creată și condusă de Domnul suveran și de legile Lui perfecte este constant amenințată de rău. Pe măsură ce păcatul corupe lumea din ce în ce mai mult, pământul devine din ce în ce mai mult „un pământ străin” pentru poporul lui Dumnezeu. Această realitate ridică o problemă pentru psalmist: Cum să trăiești o viață de credință pe un pământ străin?

După cum am văzut deja, psalmiștii recunosc conducerea și puterea suverană a lui Dumnezeu, precum și judecățile Lui drepte. Ei știu că Dumnezeu este locul de adăpost veșnic și de nădejde și un ajutor în vreme de nevoie. De aceea, psalmiștii sunt uneori uimiți (cine nu ar fi?) de aparenta absență a lui Dumnezeu și de înmulțirea răului în fața bunului Domn suveran. Natura paradoxală a psalmilor-rugăciuni apare în reacțiile psalmiștilor la aparenta tăcere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, psalmiștii răspund atât la presupusa absență a lui Dumnezeu, cât și la prezența Sa.

Duminică, 28 ianuarie

Zilele răului

1. Citește Psalmii 74:18-22 și 79:5-13. Care este miza aici?

Psalmi 74:18-22

¹⁸ Adu-Ți aminte, Doamne, că vrăjmașul Te batjocorește, și un popor nechibzuit hulește Numele Tău!

¹⁹ Nu lăsa pradă fiarelor sufletul turturelei Tale, și nu uita pe vecie viața nenorociților Tăi!

²⁰ Ai în vedere legământul! Căci locurile doznice din țară sunt pline de bîrloage de tîlhari.

²¹ Să nu se întoarcă rușinat cel apăsător, ci nenorocitul și săracul să laude Numele Tău!

²² Scoală-te, Dumnezeuule, apără-Ți pricina! Adu-Ți aminte de ocările pe care Ți le aruncă în fiecare zi cel fără minte!

Psalmi 79:5-13

⁵ Până când, Doamne, Te vei mânia fără încetare, și va arde mânia Ta ca focul?

⁶ Varsă-Ți mânia peste neamurile, care nu Te cunosc, și peste împărățiile, care nu cheamă Numele Tău!

⁷ Căci au mâncat pe Iacov, și i-au pustiit locuința.

⁸ Nu-Ți mai aduce aminte de nelegiuirile strămoșilor noștri, ci să ne iese degrabă înaintea îndurărilor Tale! Căci suntem nenorociți de tot!

⁹ Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava Numelui Tău! Izbăvește-ne, și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău!

¹⁰ Pentru ce să zică neamurile: „Unde este Dumnezeul lor?” Să se știe, înaintea ochilor noștri, printre neamuri, că Tu răzbuni sângele vărsat al robilor Tăi!

¹¹ Să ajungă până la Tine gemetele prinșilor de război! Scapă, prin brațul Tău cel puternic, pe cei ce pier!

¹² Întoarce vecinilor noștri, de șapte ori în sânul lor, batjocurile, care Ți le-au aruncat ei Ție, Doamne!

¹³ Și noi, poporul Tău, turma pășunii Tale, Te vom lăuda în veci, și vom vesti din neam în neam laudele tale.

Psalmistul caută să înțeleagă marea luptă dintre Dumnezeu și puterile răului și subliniază răbdarea nemărginită a lui Dumnezeu, precum și înțelepciunea și puterea Sa infinită.

Problema răului în psalmi este în primul rând teologică și inevitabil vizează întrebări despre Dumnezeu. Prin urmare, distrugerea Ierusalimului și a templului este văzută în primul rând ca o ocară divină, pentru că le-a dat păgânilor oportunitatea de a-L huli pe Dumnezeu. Moștenirea lui Dumnezeu (poporul Israel) este semnul alegerii și al legământului Său divin (Deuteronomul 4:32-38; 32:8,9) care nu va pieri niciodată. Conceptul de moștenire a lui Dumnezeu conține și o dimensiune a sfârșitului timpului, pentru că într-o zi toate popoarele vor deveni moștenirea lui Dumnezeu și Îi vor sluji. Ideea că națiunile au invadat moștenirea lui Dumnezeu amenință aceste promisiuni divine.

Fără îndoială, psalmistul recunoaște că păcatele comise au afectat relația de legământ a poporului cu Dumnezeu și au adus asupra poporului toate consecințele (Psalmii 79:8,9). Supraviețuirea depinde numai de intervenția plină de har a lui Dumnezeu și de refacerea legăturii de legământ prin ispășirea pentru păcat. Domnul este „Dumnezeul mântuirii noastre”, ceea ce transmite credințioșia lui Dumnezeu în ce privește făgăduințele legământului Său (79:9).

Cu toate acestea, mai importantă decât restaurarea perspectivelor lui Israel este apărarea caracterului lui Dumnezeu în lume (79:9). Dacă faptele rele ale popoarelor vor scăpa nepedepsite, va părea că Dumnezeu Și-a pierdut puterea (74:18-23; 83:16-18; 106:47). Numai când Dumnezeu Își va salva poporul, Numele Lui va fi reabilitat și înălțat.

Același principiu există acum ca și atunci. Păcatele noastre, regresul nostru, relele noastre pot să ne discrediteze nu doar pe noi, ci, mai rău, pe Dumnezeul al cărui nume Îl proclamăm. Acțiunile noastre greșite pot avea efecte spirituale dăunătoare pentru mărturia și misiunea noastră. Câți oameni au fost îndepărtați de credința noastră prin acțiunile celor care mărturisesc numele lui Hristos?

„Onoarea lui Dumnezeu și onoarea lui Hristos au legătură cu desăvârșirea caracterului poporului Său” (Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, p. 671). Cum înțelegeți acest adevăr important și ce ar trebui să însemne în viața ta creștină?

Luni, 29 ianuarie

În pragul morții

2. Citește Psalmii 41:1-4; 88:3-12 și 102:3-5,11,23,24. Ce experiențe traumatice de aici seamănă cu experiența ta?

Psalmi 44:1-4

- ¹ (Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. O cântare.) Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre, și părinții noștri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară.
- ² Cu mâna Ta, ai izgonit neamuri, ca să-i sădești pe ei, ai lovit popoare, ca să-i întinzi pe ei.
- ³ Căci nu prin sabia lor au pus mâna pe țară, nu brațul lor i-a mântuit, ci dreapta Ta, brațul Tău, lumina Feței Tale, pentru că îi iubeai.
- ⁴ Dumnezeule, Tu ești Împăratul meu: poruncește izbăvirea lui Iacov!

Psalmi 88:3-12

- ³ căci mi s-a săturat sufletul de rele, și mi se apropie viața de locuința morților.
- ⁴ Sunt pus în rândul celor ce se pogoară în groapă, sunt ca un om, care nu mai are putere.
- ⁵ Stau întins printre cei morți, ca cei uciși și culcați în mormânt, de care nu-ți mai aduci aminte, și care sunt despărțiți de mâna Ta.
- ⁶ M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întuneric, în adâncuri.
- ⁷ mânia Ta mă apasă, și mă năpădești cu toate valurile Tale.

⁸ Ai îndepărtat de la mine pe toți prietenii mei, m-ai făcut o pricină de scârbă pentru ei; sunt închis și nu pot să ies.

⁹ Mi se topesc ochii de suferință; în toate zilele Te chem, Doamne, și-mi întind mâinile spre Tine!

¹⁰ Oare pentru morți faci Tu minuni? Sau se scoală morții să Te laude?

¹¹ Se vorbește de bunătatea Ta în mormânt, și de credințioșia Ta în Adânc?

¹² Sunt cunoscute minunile Tale în întuneric, și dreptatea Ta în țara uitării?

Psalmii 102:3-5,11,23,24

³ Căci zilele mele pier ca fumul și oasele îmi ard ca un tăciune.

⁴ Inima îmi este lovită și mi se usucă întocmai ca iarba; până și pâinea uit să mi-o mănânc.

⁵ Așa de mari îmi sunt gemetele, că mi se lipesc oasele de carne.

¹¹ Zilele mele sunt ca o umbră gata să treacă și mă usuc ca iarba.

²³ El mi-a frânt puterea în drum și mi-a scurtat zilele,

²⁴ Eu zic: „Dumnezeule, nu mă lua la jumătatea zilelor mele, Tu, ai cărui ani țin veșnic!”

Aceste rugăciuni pentru eliberarea de boală și de moarte demonstrează faptul că aceia care sunt copiii ai lui Dumnezeu nu sunt scutiți de suferințele acestei lumi. Psalmii redau chinurile teribile ale psalmistului. Este lipsit de putere, se usucă precum iarba, nu poate să mănânce, stă întins printre cei morți, zace ca cei uciși și culcați în mormânt, nedorit de prieteni, în suferință și disperare. Oasele i se lipesc de carne.

Mulți psalmi exprimă premisa că Dumnezeu a permis necazurile din cauza neascultării lui Israel. Psalmistul recunoaște că păcatul poate aduce boala, prin urmare, face referire la iertarea care vine înaintea vindecării (Psalmii 41:3,4). Cu toate acestea, unii psalmi, precum Psalmul 88 și Psalmul 102, exprimă faptul că suferința nevinovată a poporului lui Dumnezeu este o realitate a vieții, indiferent cât de greu ar fi de înțeles.

În Psalmul 88, Dumnezeu este acuzat că l-a adus pe psalmist în pragul morții (88:6-8). De notat însă că, până și atunci când sunt rostite cele mai îndrăznețe plângeri, lamentarea este clar un act de credință, pentru că, dacă Domnul în suveranitatea Lui a permis necazurile, El ar putea reface și bunăstarea copilului Său.

În pragul morții, psalmistul își amintește de minunile, bunătatea, credințioșia și dreptatea lui Dumnezeu (88:10-12). În ciuda senzației că a fost lovit de Dumnezeu, psalmistul se agață de El. Deși suferă, el nu neagă iubirea lui Dumnezeu și știe că Dumnezeu este singura lui salvare. Aceste apeluri arată că psalmistul nu cunoaște doar suferința, ci cunoaște îndeaproape harul lui Dumnezeu și cele două nu se exclud neapărat reciproc.

Pe scurt, faptul că Dumnezeu permite atât durerea, cât și eliberarea de durere reprezintă demonstrații ale suveranității Lui supreme. Cunoașterea faptului că Dumnezeu deține controlul inspiră speranță. Când citim Psalmul 88 în lumina suferinței lui Hristos, suntem uimiți de profunzimea iubirii Sale, în virtutea căreia a fost dispus să treacă pragul morții de dragul omenirii.

Gândește-te la Isus pe cruce și la ce a suferit din cauza păcatului. Cum ne ajută această realitate, că Dumnezeu prin Hristos a suferit mai mult decât oricare dintre noi, să ne menținem credința în vremurile de durere și încercare?

Marți, 30 ianuarie

Unde este Dumnezeu?

3. Citește Psalmii 42:1-3; 63:1; 69:1-3 și 102:1-7. Ce îi provoacă psalmistului o mare durere?

Psalmi 42:1-3

- ¹ (Către mai marele cântăreților. Cântarea fiilor lui Core.) Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!
- ² Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?
- ³ Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte, când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?”

Psalmi 63:1

(Un psalm al lui David. Făcut când era în pustia lui Iuda.) Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă.

Psalmi 69:1-3

- ¹ (Către mai marele cântăreților. De cântat ca și „Crinii”. Un psalm al lui David.) Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața.
- ² Mă afund în noroi, și nu mă pot ținea; am căzut în prăpastie, și dau apele peste mine.
- ³ Nu mai pot strigând, mi se usucă gâtulejul, mi se topesc ochii, privind spre Dumnezeul meu.

Psalmi 102:1-7

- ¹ (O rugăciune a unui nenorocit, când este doborât de întristare și își varsă plângerea înaintea Domnului.) Doamne, ascultă-mi rugăciunea, și s-ajungă strigătul meu până la Tine!

² Nu-mi ascunde Fața Ta în ziua necazului meu! Pleacă-Ți urechea spre mine, când strig! Ascultă-mă degrab!

³ Căci zilele mele pier ca fumul, și oasele îmi ard ca un tăciune.

⁴ Inima îmi este lovită, și mi se usucă întocmai ca iarba; până și pâinea uit să mi-o mănânc.

⁵ Așa de mari îmi sunt gemetele, că mi se lipsesc oasele de carne.

⁶ Seamăn cu pelicanul din pustie, sunt ca o cucuvaie din dărâmături;

⁷ nu mai pot dormi, și sunt ca pasărea singuratică pe un acoperiș.

Psalmistul este tulburat nu doar de suferințele personale și de cele ale comunității, ci și – sau mai ales – de aparenta nepăsare a lui Dumnezeu față de greutățile slujitorilor Săi. Absența lui Dumnezeu este resimțită ca o secetă puternică într-o țară aridă (Psalmii 42:1-3; 63:1) și ca o angoasă ucigătoare (102:2-4). Poetul se simte îndepărtat de Dumnezeu și se compară cu păsările singuraticе: „Semăn cu pelicanul din pustie, sunt ca o cucuvea din dărâmături; nu mai pot dormi și sunt ca pasărea singuratică pe un acoperiș” (102:6,7).

Menționarea pustiului evidențiază senzația de izolare de Dumnezeu. O pasăre „singuratică pe un acoperiș” se află în afara cuibului ei, a locului ei de odihnă. Psalmistul strigă la Dumnezeu „din fundul adâncului”, ca și când ar fi fost înghițit de ape și s-ar afunda în noroi (69:1-3; 130:1). Aceste imagini descriu o situație dificilă din care nu există scăpare decât prin intervenție divină.

4. Citește Psalmii 10:12; 22:1; 27:9 și 39:12. Cum reacționează psalmistul la aparenta absență a lui Dumnezeu?

Psalmi 10:12

Scoală-Te, Doamne, Dumnezeule, ridică mâna! Nu uita pe cei nenorociți!

Psalmi 22:1

(Către mai marele cântăreților. Se cântă ca „cerboaică zorilor”. Un psalm al lui David.) Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele?

Psalmi 27:9

Nu-mi ascunde Fața Ta, nu îndepărta cu mânie pe robul Tău! Tu ești ajutorul meu, nu mă lăsa, nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele!

Psalmi 39:12

Ascultă-mi rugăciunea, Doamne, și pleacă-Ți urechea la strigătele mele! Nu tăcea în fața lacrimilor mele! Căci sunt un străin înaintea Ta, un pribeag, ca toți părinții mei.

Este remarcabil că psalmiștii hotărâsc să nu rămână tăcuți în fața tăcerii lui Dumnezeu. Psalmiștii cred cu tărie în rugăciune, pentru că rugăciunea

este îndreptată către Dumnezeu cel viu și milostiv. Dumnezeu este tot acolo, chiar și când pare absent. Este același Dumnezeu care i-a auzit în trecut, așa că au încredere că îi aude și acum. Ocaziile în care El tace îi fac să se cerceteze și să Îl caute pe Dumnezeu, dar cu mărturisire și cereri umile. Ei știu că Dumnezeu nu va rămâne tăcut pentru totdeauna. Psalmii demonstrează că relația și comunicarea cu Dumnezeu trebuie să continue, indiferent de circumstanțele vieții.

Ce putem învăța din reacțiile psalmistului la aparenta indiferență a lui Dumnezeu? Tu cum reacționezi când Dumnezeu pare să nu spună nimic? Ce îți menține credința?

Miercuri, 31 ianuarie

A dispărut pentru totdeauna făgăduința Lui?

5. Citește Psalmul 77. Prin ce experiență trece autorul?

Psalmul 77

¹ (Către mai marele cântăreților. După Iedutun. Un psalm al lui Asaf.)
Strig cu glasul meu către Dumnezeu, strig cu glasul meu către Dumnezeu, și El mă va asculta.

² În ziua necazului meu, caut pe Domnul; noaptea, mâinile îmi stau întinse fără curmare; sufletul meu nu vrea nici o mângâiere.

³ Mi-aduc aminte de Dumnezeu, și gem; mă gândesc adânc în mine, și mi se mîhnește duhul.

⁴ Tu îmi ții ploapele deschise; și, de mult ce mă frământ, nu pot vorbi.

⁵ Mă gândesc la zilele de demult, la anii de odinioară.

⁶ Mă gândesc la cântările mele noaptea, cuget adânc în lăuntru inimii mele, îmi cade duhul pe gânduri, și zic:

⁷ „Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Și nu va mai fi El binevoitor?”

⁸ S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie? S-a dus făgăduința Lui pentru totdeauna?

⁹ A uitat Dumnezeu să aibă milă? Și-a tras El, în mânia Lui, înapoi îndurarea?” -

¹⁰ Atunci îmi zic: „Ceeace mă face să sufăr, este că dreapta Celui Prea Înalt nu mai este aceeaș”...

¹¹ Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară;

¹² da, mă voi gândi la toate lucrările Tale, și voi lua aminte la toate isprăvile Tale.

¹³ Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte! Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru?

¹⁴ Tu ești Dumnezeu, care faci minuni; Tu Ți-ai arătat puterea printre popoare.

¹⁵ Prin brațul Tău, Tu ai izbăvit pe poporul Tău, pe fiii lui Iacov și ai lui Iosif.

¹⁶ Când Te-au văzut apele, Dumnezeule, când Te-au văzut apele, s-au cutremurat, și adâncurile s-au mișcat.

¹⁷ Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat în nori, și săgețile Tale au sburat în toate părțile.

¹⁸ Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerile au luminat lumea: pământul s-a mișcat și s-a cutremurat.

¹⁹ Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu Ți s-au mai cunoscut urmele.

²⁰ Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron.

Psalmul 77 începe cu o cerere de ajutor adresată lui Dumnezeu, plină de lamentații și de amintiri dureroase (77:1-6). Întreaga ființă a psalmistului se întoarce cu jale către Dumnezeu. Psalmistul refuză să se lase mângâiat de orice alinare în afară de cea care vine de la Dumnezeu. Însă amintirea lui Dumnezeu pare să îi intensifice angoasa. „Mi-aduc aminte de Dumnezeu și gem” (77:3). Cuvântul ebraic *hamah*, „gem”, redă adeseori vuietul apelor învolburate (46:3). În mod asemănător, întreaga ființă a psalmistului se află într-o stare de neliniște intensă.

Cum poate amintirea lui Dumnezeu să producă sentimente de durere atât de profunde? O serie de întrebări tulburătoare trădează cauza neliniștii (77:7-9): S-a schimbat Dumnezeu? Poate Dumnezeu să își trădeze legământul?

Contrastul izbitor între actele salvatoare ale lui Dumnezeu din trecut și aparenta Lui absență din prezent face ca psalmistul să se simtă abandonat de El. Dacă Dumnezeu S-a schimbat, atunci psalmistul nu are nicio speranță – o concluzie pe care se luptă să o respingă.

Între timp, psalmistul nu poate să doarmă, pentru că Domnul îl ține treaz (77:4). Lucrul acesta amintește de alte personaje biblice a căror insomnie a fost folosită providențial de Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale (Geneza 41:1-8; Estera 6:1; Daniel 2:1-3). Noaptea lungi nedormite îl fac pe psalmist să se gândească la actele de izbăvire ale Domnului din trecut și să ia o nouă decizie (Psalmii 77:5,10).

Asigurarea pe care psalmistul o primește de la Dumnezeu constă nu în explicații cu privire la situația lui personală, ci într-o confirmare a credințelor și loialității lui Dumnezeu (la fel ca în cazul lui Iov). Psalmistul este încurajat să Îi slujească Domnului cu credință, știind că El este același Dumnezeu care a făcut minuni în trecutul lui Israel (77:1118).

Psalmistul conștientizează, de asemenea, că „nu I s-au mai cunoscut urmele” Domnului (77:19), adică recunoaște îndrumarea divină chiar și în situații în care prezența Lui nu este evidentă pentru ochii omenești. Psalmistul își dă seama că Domnul este în același timp descoperit și ascuns, așa că aduce laudă căilor tainice și suverane ale Domnului.

Gândește-te la situații în care Dumnezeu a lucrat în viața ta. Cum te poate ajuta acest adevăr să faci față lucrurilor cu care te confrunți în prezent?

Joi, 1 februarie

Nu cumva cei neprihăniți să fie ispitiți

6. Citește Psalmii 37:1,8; 49:5-7; 94:3-7 și 125:3. Cu ce se confruntă psalmistul?

Psalmi 37:1,8

¹ (Un psalm al lui David.) Nu te mânia pe cei răi, și nu te uita cu jind la cei ce fac răul;

⁸ Lasă mânia, părăsește iușimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău.

Psalmi 49:5-7

⁵ Pentru ce să mă tem în zilele nenorocirii, când mă înconjoară nelegiuirea potrivnicilor mei?

⁶ Ei se încred în avuțiile lor, și se fălesc cu bogăția lor cea mare.

⁷ Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării.

Psalmii 94:3-7

³ Până când vor birui cei răi, Doamne, până când vor birui cei răi?

⁴ Ei țin cuvântări puternice, vorbesc cu trufie, și toți cei ce fac răul se fălesc.

⁵ Ei zdrobesc pe poporul Tău, Doamne, și asupresc moștenirea Ta.

⁶ Junghie pe văduvă și pe străin, ucid pe orfani,

⁷ și zic: „Nu vede Domnul, și Dumnezeuul lui Iacov nu ia aminte!”

Psalmii 125:3

Căci toiagul de cârmuire al răutății nu va rămâne pe moștenirea celor neprihăniți, pentru ca cei neprihăniți să nu întindă mâinile spre nelegiuire.

Acești psalmi reclamă bunăstarea prezentă a celor răi și dificultatea pe care acest fapt le-o creează celor neprihăniți. Cei răi nu doar că prosperă, dar uneori Îl disprețuiesc în mod deschis pe Dumnezeu și îi asupresc pe alții. Problema care stârnește uimire este că, în timp ce „toiagul de cârmuire al răutății” (125:3) domină lumea, „toiagul de dreptate” (45:6)

pare să își piardă puterea. În acest caz, de ce să nu renunțăm și să nu îmbrățișăm răul, așa cum fac alții?

7. Citește Psalmii 73:1-20,27. Ce îl face pe autor să iasă din acea criză? Care este sfârșitul celor care se încred în lucruri trecătoare? Vezi și 1 Petru 1:17.

Psalmii 73:1-20,27

- ¹ (Un psalm al lui Asaf.) Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată.
- ² Totuș, era să mi se îndoiaie piciorul, și erau să-mi alunece pașii!
- ³ Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi.
- ⁴ Într-adevăr, nimic nu-i turbură până la moarte, și trupul le este încărcat de grăsime.
- ⁵ N-au parte de suferințele omenești, și nu sunt loviți ca ceilalți oameni.
- ⁶ De aceea mândria le slujește ca salbă, și asuprirea este haina care-i învelește.
- ⁷ Li se bulbucă ochii de grăsime, și au mai mult decât le-ar dori inima.
- ⁸ Rîd, și vorbesc cu răutate de asuprire: vorbesc de sus,
- ⁹ își înalță gura până la ceruri, și limba le cutreieră pământul.
- ¹⁰ De aceea aleargă lumea la ei, îngHITE apă din plin,
- ¹¹ și zice: „Ce ar putea să știe Dumnezeu, și ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt?”
- ¹² Așa sunt cei răi: totdeauna fericiți, și își măresc bogățiile.
- ¹³ Degeaba, deci, mi-am curățit eu inima, și mi-am spălat mâinile în nevinovăție:
- ¹⁴ căci în fiecare zi sunt lovit, și în toate diminețile sunt pedepsit.
- ¹⁵ Dacă aș zice: „Vreau să vorbesc ca ei” iată că n-aș fi credincios neamului copiilor Tăi.
- ¹⁶ M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zădarnică mi-a fost truda,
- ¹⁷ până ce am intrat în Sfântul locaș al lui Dumnezeu, și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi.
- ¹⁸ Da, Tu-i pui în locuri alunecoase, și-i arunci în prăpăd.
- ¹⁹ Cum sunt nimiciți într-o clipă! Sunt perduți, prăpădiți printr-un sfârșit năpraznic.
- ²⁰ Ca un vis la deșteptare, așa le lepezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta!
- ²⁷ Căci iată că cei ce se depărtează de Tine, pier; Tu nimicești pe toți ceice-Ți sunt necredincioși.

1 Petru 1:17

Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;

Având atenția concentrată pe nedreptatea actuală din lume, psalmistul din Psalmul 73 nu putea să vadă imaginea de ansamblu din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Încercarea credinței lui din cauza prosperității celor răi era una copleșitoare. El credea, de asemenea, că argumentul lui despre inutilitatea credinței se baza pe realitate.

Dar Psalmul 73 arată că „aceste lucruri îi fac de râs pe cei care ignoră primul verset al acestui psalm, ce constituie rezumatul întregului psalm: «Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată!»” (Johannes Bugenhagen, *Reformation Commentary on Scripture*, 2018, p. 11).

Psalmistul este condus la sanctuar, locul conducerii suverane a lui Dumnezeu, și i se amintește că ziua de „astăzi” nu este decât o piesă din puzzle și ar trebui să se gândească la „soarta de la urmă”, când cei răi se vor confrunta cu judecata lui Dumnezeu. Faptul că psalmistul a înțeles acest adevăr în sanctuar și și-a mărturisit rătăcirea anterioară arată că realitatea poate fi înțeleasă numai din perspectivă spirituală, și nu prin logica omenească.

Ce încurajare găsești în perspectiva judecății lui Dumnezeu în dreptul lumii și al tuturor relexor ei, când atât de multe rele rămân în prezent nepedepsite?

Vineri, 2 februarie

Un gând de încheiere

Studiu suplimentar

Psalmul 56; Ellen G. White, Calea către Hristos, capitolul 13, „Bucuria în Domnul”.

Asemenea psalmiștilor, oamenii lui Dumnezeu din toate timpurile s-au întrebat adeseori cum să îi înalțe imnuri Domnului „pe un pământ străin”. Credința noastră în domnia suverană a lui Dumnezeu este încercată, uneori puternic, atunci când ne întrebăm dacă Dumnezeu Se află la conducere sau dacă este într-adevăr atât de puternic și de bun pe cât susțin Scripturile.

Credința biblică implică adeseori la fel de multă nesiguranță și suspans pe câtă încredere și claritate. Uneori, nesiguranța și suspansul, mai ales în fața răului și a aparentei absențe a lui Dumnezeu, pot fi aproape de nesuportat. Cu toate acestea, nu ar trebui să ne îndoim niciodată de Dumnezeu, de caracterul Lui drept și iubitor și de credințioșia Lui. Și dacă

sunt nesiguri cu privire la viitor, psalmiștii adeseori fac apel la iubirea și devotamentul neclintit al lui Dumnezeu (Psalmii 36:5-10; 89:2,8).

Noi trebuie să le urmăm exemplul. „Concentrați-vă toate puterile să priviți în sus, nu în jos, la dificultățile voastre, și atunci nu veți cădea pe cale. Curând Îl veți vedea pe Isus în spatele norului, întinzând mâna pentru a vă ajuta. Și nu veți avea de făcut altceva decât să întindeți mâna într-o credință simplă și să-L lăsați să vă conducă. Pe măsură ce deveniți încrezători, prin credința în Isus, vă umpleți de mai multă speranță” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 578-579).

Studiu zilnic

Biblia: Isaia 59 – 65;

Ce i se întâmplă celui ce se depărtează de rău?

Ce dă Domnul în locul unui duh mâhnit?

Completează: „Am ajuns ca un popor pe care niciodată.....”

Ce li se va întâmpla celor ce pun o masă „Norocului” și umplu un pahar în cinstea „Sortii”?

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „Folosirea remediilor”.

Numește patru remedii explicate în secțiunea de studiat.